

Montse Frisach
ENVIADA ESPECIAL
VALLADOLID

El diàleg entre un monestir renaixentista i una col·lecció d'art espanyol del segle XX amb una forta presència catalana: això és el Patio Herreriano, un Museu d'Art Contemporani que dimarts s'inaugurà a Valladolid.

El nou museu ofereix una panoràmica de l'art d'avantguarda espanyol des de 1918 fins a l'actualitat en què hi ha una contundent presència d'artistes catalans, des de Togores, Barradas, Sandalinas, Eudald Serra i Leandre Cristòfol, fins a Tàpies, Hernández Pijuan, Ràfols-Casamada, Ponç, Cuixart, Brossa, Susana Solano i Perejaume.

Sempre seguint amb el criteri de l'avantguarda, la nova infraestructura és el resultat d'una trobada, no sempre tan afortunada, entre el sector públic i el privat. D'una banda, hi havia una associació privada formada per 22 empreses espanyoles -Associació Art Contemporani- que des del 1987 estava formant un fons d'art espanyol del segle XX i que buscava una seu permanent. De l'altra, l'Ajuntament de Valladolid havia començat a restaurar el monestir de Sant Benet, recinte d'estil renaixentista de finals del segle XVI que gira al voltant d'un magnífic pati-claustre amb una clara influència de Paladío. El municipi pretenia situar a l'edifici, en molt males condicions des de la desamortització de Mendizábal, un museu de la ciutat i algunes dependències del consistori. Però fa dos anys que els dos projectes van convergir en un de sol.

L'acord entre l'Ajuntament i el grup d'empreses preveu l'exhibició del fons privat durant cinc anys prorrogables sense cap contraprestació econòmica. L'Ajuntament (PP) ha assumit els costos de la remodelació i ampliació del Patio Herreriano, que han arribat a 18 milions d'euros, 1,8 dels quals provenen de l'1 per cent cultural del ministeri de Foment. Els responsables de la ciutat i del museu tenen molt clar que el nou centre aspira a convertir-se en un referent de l'art contem-

Art català al cor de Castella i Lleó

Els principals creadors de l'Estat al segle XX, en un nou museu a Valladolid

porani espanyol i que "es posiciona com a gran infraestructura d'art contemporani a Castella i Lleó", en paraules de la directora del centre, María Jesús Abad. "No només volem ser una atracció turística", afegeix Abad i corrobora l'assessor de la col·lecció, Simón Marchán, segons el qual el Patio Herreriano cobreix el buit d'un museu que expliqui la història de l'art espanyol del segle XX, ja que "el Reina Sofia accedeix al diàleg

de l'art espanyol amb l'inter-nacional".

Un recorregut per les onze sales del museu pot, de fet, fer pensar en un petit Reina Sofia. Però en aquest cas el fons té un origen privat, cosa que li proporciona una especial singularitat. De les més de 800 obres de la Col·lecció, se n'exposen unes 300 en aquesta primera presentació. El recorregut s'inicia amb el moment de l'esclat de l'avantguarda a l'albada dels

anys 20. Aquí es concentren artistes com Rafael Barradas, amb l'obra que inicia l'itinerari, *Carrer de Barcelona* (1918), Juli González, un guix de Josep Granyer i dues interessants pintures de Joan Sandalinas: *La masia* i *Carrer de les mosques*.

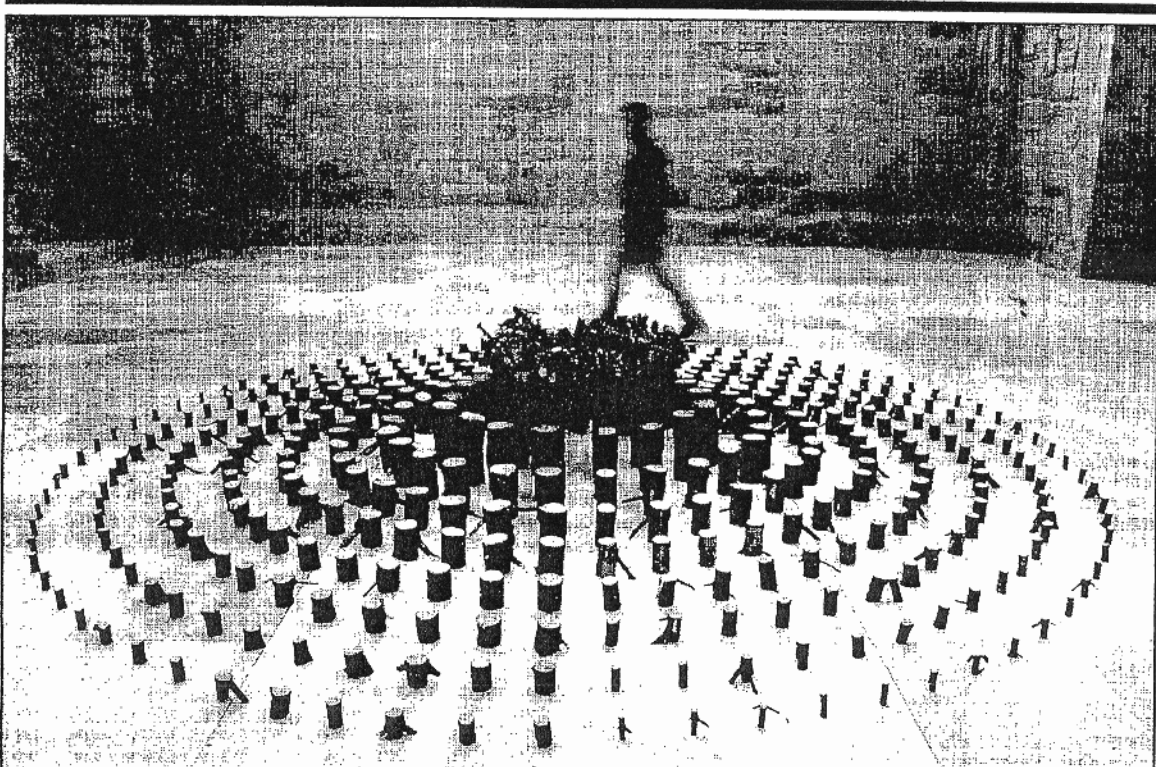
L'escultura té un paper primordial amb artistes com Leandre Cristòfol, Pau Gargallo i Martin Chirino, però fonamentalment Àngel Ferrant (1890-1961), del qual l'associa-

ció va comprar el llegat fa uns anys: 34 escultures i 406 dibuixos. A més, el museu compta amb l'arxiu de l'artista, més de 3.500 documents.

El museu ofereix també una bona panoràmica de l'art de postguerra amb obres dels artistes de Dau al Set i alguns dels moments àlgids de la pintura matèrica i gestual de Millares, Tàpies i Hernández Pijuan, amb una inhabitual tela fosca i angoixant del 1960.

Tampoc falta l'abstracció més colorista amb obres, per exemple, de Ràfols-Casamada, molt ben representat.

Després de passar pel pop ibèric d'Eduardo Arroyo i Equipo Crónica, el recorregut salta als anys 80 i 90 amb una bona presència de l'anomenat retorn a la pintura, amb obres de Barceló, Sicilia, García-Sevilla i Gordillo. Miquel Navarro, Perejaume (amb una fotografia del Liceu) i Jordi Colomer tanquen el circuit.

Convivència de ruïnes i troncs

► La restauració del Museu Patio Herreriano ha anat a càrrec de l'equip d'arquitectes Juan Carlos Arnuncio, Clara Aizpun i Javier Blanco. En tot moment, la remodelació deixa a la vista

les peces renaixentistes. El vidre, la fusta de roure, el formigó i l'acer cobreixen els buits de la pedra antiga, amb un model i lluminós resultat.

La sala més màgica del museu és l'espai de la capella dels comtes de Fuendalsaña, del segle XIV i anterior al monestir, que abans de la rehabilitació estava en ruïnes, al cel ras. Les imponents columnes i la portalada, que encara conserven restes de la policromia original, conviuen ara amb la intervenció arquitectònica contemporània i la instal·lació d'Adolfo Schlosser *El cel sobre la terra* (1994), formada per petits troncs d'arbre situats en forma de cercle al terra de la sala.